

ČEKÁNÍ NA SMRT - Výpověď pracovníka dnes již uzavřené kožešinové farmy v Souměři

Farmu v Souměři u Tachova jsme poprvé navštívili v létě 2001. V té době jsme prováděli průzkum životních podmínek zvířat na českých kožešinových farmách. Jeden z prvních průzkumů v České republice, ze kterého jsme pořídili důkladnou dokumentaci. Farma v Souměři byla velmi špatně vedena, což životní podmínky zvířat ještě zhoršovalo. Standardy chovu jsou na všech kožešinových farmách na naprosto nevyhovující úrovni a chovaným zvířatům způsobují stres a utrpení. Pokud se k tomu přidá nezodpovědný chovatel, zvířata trpí o to více.

Majitel farmy se choval ke zvířatům velmi krutě. Měl problémy i se soužitím se sousedy a nezajímal ho dopad jeho provozu na životní prostředí. Z těchto důvodů jsme na něj podali několik podnětů odpovědným orgánům, které několikrát majitele pokutovaly. Nikdy však nepřistoupily k důkladnému řešení problému. Proto jsme se rozhodli zdokumentovat život chovaných zvířat důkladněji. Chtěli jsme mít prokazatelné záznamy o týrání zvířat na této kožešinové farmě. Je potřeba upozornit, že životní podmínky zvířat na farmě v Souměři se nijak dramaticky nelišily od jiných kožešinových farem v ČR.

Náš člověk se nechal v roce 2004 na farmě zaměstnat a po dobu několika týdnů dokumentoval chovatelskou praxi pana Jáchima. Zachytil kruté zacházení se zvířaty i jejich frustraci z nevyhovujících životních podmínek. Pořízené záběry a fotografie jsou dostatečně vypovídající. Zároveň nahlédl pod pokličku průmyslu, který každoročně zabíjí zhruba 75 miliónů zvířat. Jeho nasazení, statečnost a důkladná práce napomohla k uzavření (2009) kožešinové farmy v Souměři. Sepsal výpověď, zachycující nejen život zvířat degradovaných na „kožichy“, ale i osobní pocity. Je to čtení smutné, ale s nadějí, že se ještě v tomto desetiletí dočkáme uzavření všech kožešinových farem v ČR. Za dobu trvání (od roku 2001) kampaně Svobody zvířat Proti srsti byly uzavřeny tři velké kožešinové farmy a desítky menších.

Svoboda zvířat však nečeká se založenými rukama, ale aktivně zákaz chovu kožešinových zvířat prosazuje - jedná s odpovědnými orgány, přesvědčuje zákonodárce, shromažďuje vědecké důkazy... Její kampaň si klade za cíl i systematicky snižovat prodejnost pravých kožešin. Samozřejmě pokračuje v mapování životních podmínek na českých kožešinových farmách. Naše snažení nepolevuje. Více informací včetně filmového dokumentu naleznete na webu www.protisrsti.cz.

Ze zápisů aktivisty Svobody zvířat, který strávil čtyřicet dnů na farmě v Souměři jako ošetřovatel (únor - březen 2004)

Při mém čtyřicetidenním pobytu v tomto koncentračním táboře umřelo 27 zvířat. Toto číslo je ještě větší, protože jsem občas o víkendu mohl opustit farmu, a tak jsem neměl přehled. Nachází se zde 2100 lišek a každá z nich čeká na smrt, ovce a krávy také. Jejich každodenní „život“ je nepředstavitelným utrpením, a přesto toto podnikání dále bez problémů funguje...

... Zanedlouho jsem seděl na farmě v kanceláři a domlouval jsem datum nástupu do práce. Při tomto rozhovoru se mi potvrdilo vyprávění o bezohledném chování a špatném psychickém stavu tohoto muže. Velmi ostrým tónem mi řekl: „Když nebudeš dobrej, tak se tě zbavím.“ Na tuto větu jsem raději nereagoval. Hlavní bylo, že jsem měl nastoupit 1. února. Pokoj jsem dostal v domě na farmě, kde byla také umývárna, kuchyň, šatna, kancelář a byt dcery Lenky. Když jsem se nastěhoval, seznámil jsem se s bratry Petrem a Slávou, kteří pocházejí z Ukrajiny. Petr pracoval na farmě už tři roky a češtinu ovládal dobře. Jeho bratr tady pracoval měsíc a v Čechách byl pouhé dva měsíce, tak jsme se dorozumívali gesty. Ráno začal první pracovní den a peklo, které trvalo až do konce mého pobytu. Hned po ránu jsme šli se Slávou napájet lišky. Protože bylo hodně chladné počasí, byly hadice u každé haly zamrzlé a museli jsme tedy napájet konvemi. Všechny lišky měly zamrzlé hrnky s vodou a u spousty z nich jsem pouze prošel kolem, protože voda v hrnku byla až po vrch zmrzlá. Asi po hodině takto odfláklého ‚napájení‘ jsem přistoupil ke kleci, kde ležela liška na boku a velmi těžce dýchala. Umírala. Stál jsem u ní, hladil jsem ji a ptal jsem se sám sebe: Proč?! Nikdy jsem neviděl žádné zvíře umírat v bolestech, ale tahle liška se očividně trápila. Šel jsem za Petrem a zeptal se ho, co je s ní. Jeho odpověď mě dost šokovala. S úsměvem řekl: „Ona už tam takhle leží čtyři dny, čekám, až umře.“ S touhle odpovědí jsem se musel spokojit, a tak jsem šel dát pracovat. Napojit celou farmu nám trvalo dvě a půl hodiny. Potom si každý z nás vzal kolečko a špachtli. Cestou jsme mijeli asi 50 mrtvých, z kůže stažených lišek, které byly naskládány vedle kontejneru. Ten byl plný mrtvých lišek a byly zde i ovce. To vše plavalo v krvi. Při tomto pohledu mi zůstával rozum stát. O pár kroků dál jsme vešli do výroby, kam se přivádí krmení pro lišky a kde se také zpracovává. První, čeho jsem si všiml, byla mrtvá ovce, stažená z kůže a pověšená za nohy. Zápach zde byl opravdu odporný. Prošli jsme výrobou a Sláva mi šel ukázat kontejner, kam jsem měl v kolečku odvážet zbytky krmení. V kontejneru byla mimo krmení také střeva a zbytek vnitřností ze stažené ovce. Když skončil první pracovní den (8 hodin), šel jsem do kuchyně a nepřítomně jsem hleděl do zdi. Hlavou se mi honila dvě slova - koncentrační tábor. Bohužel ty horší zážitky měly teprve přijít.

V dalších dnech vypadala práce obdobně, a tak jsem si začal více všimnout kruté reality. Zastavoval jsem u klecí, kde byly slepé lišky, kterým tekla z očí hnís, nevěřicně jsem pozoroval lišky, které měly místo krásně chlupatého ocasu něco, co po vykousání srsti už jako ocas dávno nevypadalo. V jedné kleci byla liška, která měla ocas ukousnutý, v další zas liška, která si vykousala srst od hrudi po zbytek těla. Důvod, proč se takhle ničí, je jednoduchý - stres. Jejich smutný pohled jasně demonstroval dosavadní ‚život‘, který provází každé zvíře v těchto táborech smrti. Pokud nespí, tak se každý den, každou minutu snaží dostat z klece ven. Stále škrábou na boční stěny, zakusují se do pletiva a neustále dávají najevo svůj nesouhlas. Přes noc, kdy jsou lišky aktivnější, dokážou do pletiva vykousat díru velikosti cihly.

Po pár dnech jsem se dostal k práci ve stáji vedle farmy. Jáchim tady choval asi 80 ovcí a venku na pozemku měl cca 30 krav. Naivně jsem si myslel, že alespoň tady zvířata netrpí, protože mají dostatečný pohyb. Opak byl pravdou. Při druhé návštěvě stáje jsem s Petrem objevil ovci, která uhynula při porodu. Odnесли jsme ji do kotelny ke spálení. Druhý den večer ji Petr odřezal hlavu a končetiny. Z podbřišku, kudy se vyvalily vnitřnosti, vyčnívala hlavička nenarozeného jehňátka. Petr ji botou nadzvedával a s úsměvem se mě ptal, jestlipak prý vím, co to je. Dál se asi rozepisovat nemusím. Ovcí jsme dali do pece a spálili. O den později

byla na farmě v kolečku mrtvá ovce a čtyři jehňátka. Také jsme je spálili. Ovce umíraly při porodu a jehňátka také, protože je větší ovce ušlapaly. Krávy na tom byly „lépe“. Za dobu mého pobytu umřely dvě. Jedné dal Jáchim balík se senem na hlavu, takže se udusila, a druhá kráva umřela při porodu. Strašné!

Po měsíci práce mi začal šéf trochu důvěřovat, a tak jsem začal pářit lišky. Farma byla rozdělená na devět stád. Dostal jsem to největší - asi 300 polárních lišek. Tato práce spočívala v tom, že jsem kleštěmi uchopil samici za krk, vyndal ji z klece, zkontroloval velikost přirození a podle velikosti ji hodil k samcovi. Zní to jednoduše, ale chytit agresivní, vzteklou lišku za krkem byl nadlidský výkon. Ty nejvzteklejší lišky (a nebylo jich málo) se nenechaly ihned chytit, a tak se opakovaně zakusovaly do železných kleští. Po chvíli takto marného pokusu chytit lišku za krk následoval proud krve z tlamy. Začal jsem těmto incidentům předcházet. Petr mi ukázal, jak na to. Takto vzteklé lišky jsem velmi agresivně kleštěmi natlačil na zadní pletivo, mnohokrát se přidusily, a velmi rychle jsem je za ocas vytáhl z klece ven. Ty klidnější na tom nebyly o moc lépe. Nechaly se uchopit za krk, ale bylo to pro ně natolik stresující, že se každá (a pokaždé) podělala a pomočila. Když jsem takto vystresovanou samici hodil do klece k samci, zkontroloval jsem, jestli se neperou. Když se zdálo všechno v pořádku, pokračoval jsem v přehazování. Ale zdání klame. Po návratu ke kleci, kde byly lišky asi 15 minut o samotě, měla samice celý bok od krve. Nestávalo se to často, ale občas se pokousaly. Pohled na zkrvavenou lišku byl hrozný. Nijak jsem ji neměl ošetřovat, proto jsem ji pouze vyndal od samce a dal do prázdné klece. Toto je každodenní praxe, ošetřování zvířat tady neexistuje.

Neexistuje dobrá nebo špatná farma, protože jakékoli podnikání se zvířaty vede k jejich utrpení. Hlavní jsou peníze, a ne životní pohoda zvířat.

Chtěl bych poděkovat všem lidem ze Svobody zvířat za jejich psychickou a materiální pomoc, protože bez nich by se tohle neuskutečnilo, a Karolíně za její návštěvu na farmě.

IJAMJA
Carlos, březen 2004